

#36 | Jun 2017

Hermelinska nätverket

Prinsqvam saliri mori | Hellre döden än fläckas

14 Hermeliner på Galapagos

Läs om en unik resa ledd av Otto och sedd genom Kerstins ögon

sid 4-7

En Hermelin i Kenya

Therese berättar om ett minst sagt annorlunda gymnasieår

sid 10-11

...och så några tusen grisar

Erik har gett sig in på marknaden för ekologiskt griskött

sid 14

Bland grenar, kvistar och blad

Händelser i den Hermelinska släkten

Födda

Den 24 november 2016 föddes Malte Samuel Kristoffer Uusitalo Hermelin, son till David (Åsby, Sven, Sven Samuel) och Rebecca Uusitalo

Den 11 februari föddes Maximilian Legolas, son till Maximilian (Thorsvi, Robert, Nils) och Jenny

Födelsedagar andra halvåret 2017

1 jul: Carl Schafer, 60 år, Sydafrika (Åsby, Edvard, Folke)

7 jul: Johan, 80 år, Stockholm (Åsby, Sven, David)

17 jul: Olof, 50 år, Linköping (Thorsvi, Ernst, Olof)

21 jul: Ulf, 50 år, Stockholm (Österby, Max, BeO)

29 jul: Jenny, 40 år, Stocksund (Thorsvi, Robert, Nils)

9 aug: Brita von Sydow, 90 år, Lidingö (Thorsvi, Adolf, Brita)

14 aug: Tomas, 70 år, Östersund (Österby, Max, Carl)

30 aug: Johan, 70 år, Sollentuna (Thorsvi, Robert, Nils)

2 sep: Jakob von Sydow, 60 år, Värmdö (Thorsvi, Adolf, Brita)

28 sep: Mikael, 50 år, Lidingö (Åsby, Rikard, Gustaf)

19 okt: Håkan Vikström, 50 år, Svalöv (Thorsvi, Ernst, Sven)

30 okt: Hélène, 60 år, Tranås (Gripenberg, Josef, Gösta)

2 nov: Ulrica, 60 år, Gamleby (Åsby, Edvard, Philip)

2 nov: Daniel Peterman, 40 år, Löddeköpinge (Thorsvi, Ernst, Sven)

12 nov: Erik Johansson, 90 år, Stjärnstund (Thorsvi, Ernst, Olof)

22 nov: Samuel, 80 år, Norrtälje (Österby, Max, BeO)

26 nov: Anthoni Hallencreutz, 80 år, Göteborg (Åsby, Rikard, Märta)

27 nov: Heidi, 50 år, USA (Åsby, Sven, Åke)

16 dec: Katarina, 50 år, Spanien (Åsby, Edvard, Folke)

19 dec: Brita Steffelin, 50 år, USA (Thorsvi, Robert, Nils)

20 dec: Margaretha, 80 år, Norrtälje (Österby, Max, BeO)

30 dec: Jacques Leroy, 50 år, Italien (Åsby, Sven, Sven Samuel)

Maximilian går två: Stolt pappa Maxi och glad liten Milian

Malte Samuel Kristoffer Uusitalo Hermelin

Till minne av Elisabeth, 1931-2017

När Elisabeth Hermelin-Ullner gick bort lördagen den 28 januari 2017 förlorade vi en plikttrogen, snäll och generös person, som in i det sista kämpade med att upprätthålla kontakten med nära och kära trots eget lidande.

I mer än två år hade Elisabeth behandlats för cancer på grund av metastaser som visat sig efter att originaltumören framgångsrikt opererats bort. De sista månaderna blev hälsoläget raskt sämre och när det konstaterats att metastaserna drabbat levern och att det inte längre var lönt att fortsätta behandlingen, hade hon bara ett par dagar kvar.

Elisabeth tog sin fil mag-examen i litteraturhistoria, nordiska språk och tyska språket i Uppsala på 1950-talet och var hela sitt yrkesverksamma liv aktiv som lärare. Från mitten av 1960-talet fram till pensioneringen undervisade hon i svenska och tyska på högstadieskolor i Malmö.

Att vara noggrann och rätträdig var hennes signum, utan att för den skull vara pedantisk. Några fuskarbeten tolerades absolut inte.

Hon hade alltid ett intresse för släkten och dokumentationen av den. Tidigt började hon uppmärksamma när Hermelin-tavlor kom till försäljning. Innan bilder blev digitala åkte hon till auktionshuset i Malmöregionen för att ordna foton, som hon skickade till släktföreningens ordförande för arkivering.

Efter pensioneringen kom Elisabeths tid att mer och mer omfatta efterforskningarna i släktens historia. Mycket tack vare det egna intresset, men också beroende på att hon blivit mottagare av de flesta kvarvarande släkthandlingar vid fadern Alfs bortgång 1977. Lillebror Nils-Magnus,

den nye huvudmannen, fick också vara med på en kant. Det var ju i högsta grad en familjeangelägenhet.

Genom Elisabeths idoga och noggranna arbete fick vi ta del av värdefulla berättelser om bland annat Kapellbostället Källtorp, faster Margits hem, och om Noors slott med sin fantastiska trädgård inklusive uppgifter om Verner von Heidenstams besök där under tillkomsten av Karolinerna.

Bland de uppgifter som Elisabeth åtog sig var även att renskriva de svårtydda brev Carl Hermelin skickade hem till sin far när han tjänstgjorde i svenska armén under Karl Johan, sedermera svensk kung. De flesta breven var daterade 1813.

Även på hemmaplan höll Elisabeth ett vakande öga på händelserna, bland annat hus och hem, man och barn i Åkarp och senare genom sitt arbete i bostadsrättsföreningen i Lund, vilket hon efter sin död blev ihågkommen för vid det senaste årsmötet, även om det var ett bra tag sedan hon hade en officiell roll i styrelsen.

Elisabeths stora passion var annars böcker, vilket rader av bokhyllor i hemmet vittnade om. Hon inte bara köpte och läste böcker, hon band även in gamla böcker och blev riktigt skicklig i sitt hantverk.

Som antyddes inledningsvis var ändå hennes primära karaktärsdrag omtänksamheten. Hon hade hela tiden andra i åtanke. Hon höll reda på bemarkelsedagar för släkt och vänner och använde brev, mejl och telefon för att hålla kontakten. Uppäckte hon något som

kunde roa någon annan såg hon till att vederbörande fick detta, vilket kunde vara ett urklipp från en tidning, något hon fann i gömmorna eller snubblade över på annat sätt.

Rösten har tystnat, men allt Elisabeth gjort för oss är ett eko som ljuder än och minnet av henne lever vidare.

*Nils-Magnus Hermelin, bror
Magnus (Pelle) Ullner, son*

Till Ecuador och Galapagos

Kerstin och Lars från Marieberg delar med sig av sina upplevelser från en mycket speciell resa

Så möttes vi då på Schiphol, glada och förväntansfulla inför vårt äventyr. Ett äventyr som började som en dröm på släktemötet när Fredrik och Otto berättade om Resan. Under hösten dök det hela tiden upp saker som visade fram mot vårt äventyr – saker som att betala resan, göra vaccinationer och kolla försäkringar, liksom att berätta för avundsjuka vänner om planerna. Kulmen nåddes när Otto skickade ut sin fantastiska exkursionsguide. Förredömligt upplagd med all information vi skulle kunna behöva (och mer därtill!) och med en tom sida varje dag för egna anteckningar.

Ett härligt sällskap

Vilka var vi då som reste? Otto förstås, med sina gedigna kunskaper som geolog, biolog och goda kontakter på plats och inte minst eminent reseledare; Johan och Lena, vår högt värderade ordförande med hustru; Carl och Margareta från Thorsvi; Sini som god ersättare för Fredrik som fått förhinder; Sven och Pia från Kulltorp; Marie med Christer Nilsson från Söderköping; Gunnar och Maria från Bleckstad samt vi själva, Lars och Kerstin från Marieberg. Dessutom hade vi gott sällskap av Bi Brundin från Malmö och Evaristo Melo från Azorerna. Välkända för några, men okända för andra. Nepal respektive Valsafari är något de ägnat sig åt. Evaristo har samarbetat med Otto i flera år.

Första stoppet: Quito

Väl framme i Quito möttes vi av en guide med buss som tog oss till hotellet. Quito ligger på en höjd av 2 800 meter

över havet, men personligen upplevde jag inte höjden som besvärande. I alla fall inte där. Men kanske var det höjden, eller den långa flygresan, som gjorde att

Lena, Marie, Maria och Gunnar efter en snorkeltur

Uppför, uppför, uppför

vi somnade tämligen ovaggade på kvällen.

En klar fördel med att bo på ett bra hotell är den magnifika frukostbuffén. För oss som till vardags äter havregrynsgröt, eventuellt ett ägg och en smörgås, är det rena himmelriket att få frossa bland frukter, ägg, bacon och olika sorters bröd. Väl stärkta bordade vi en buss för en stadsrundtur. Allra

mest spännande var besöket på Intiñan Museum, ett museum som ligger på den exakta ekvatorn. Tänk att kunna stå med ett ben på vardera halvklotet!

Dessutom fick vi ta del av några spännande experiment. Visst vet vi att vatten som rinner ur ett handfat snurrar åt ena hållet hos oss och åt andra hållet i Australien, men att det går att bevisa bara någon meter åt ömse håll, det är fascinerande. Här fick vi också lära oss hur man krymper ett huvud ;-)

På ännu högre höjd

Cotopaxi är världens näst högsta aktiva vulkan. Toppen ligger på dryga 5 900 meter över havet. Bussen tog oss först till cirka 4 000 meter för vidare promenad uppåt. Det var faktiskt några stycken som klarade något hundratal meter, men jag var långt ifrån ensam om att känna av höjden. Eftersom jag aldrig varit på den höjden förut, var det ändå

intressant att känna hur starkt den påverkar oss. Jag förstod på Sini att om man går i långsam takt uppåt under några dagar blir besvären mindre påtagliga.

Så småningom körde bussen ner till behagigare 3 500 meter, där vi kunde gå runt en liten fågelsjö. Cotopaxi ligger i en nationalpark. På nivåerna runt entrén var det planterat breda korridorer av tall. Guiden berättade att de var planterade som brandskydd. Normalt är naturen torr och vädret ganska blåsigt, och gräs och buskar kan då vid en enkel brand med stormens hastighet förtära allt i sin väg på stora områden. Städsegröna träd har en dämpande effekt.

Framme vid Galapagos

Med flyg från hamnstaden Guayaquil kom vi till Galapagos. Väl framme bodade vi vårt hem för den kommande veckan: Xavier III, ett behändigt litet fartyg för 16 passagerare och åtta mans besättning. Tack vare Otto fick vi en guide som hette Omar, som var född och uppvuxen på Galapagos. De har samarbetat vid flera resor.

Innan båten lade ut besökte vi ett reservat för jättesköldpaddor, El Chato Reserve. Nog för att jag hade sett bilder på dessa giganter tidigare, men det är definitivt annorlunda att se dem på riktigt. Vilka urtidsdjur! Där, liksom för övrigt över hela Galapagos, är det endemiska djur och växter som har företräde. Står de i vägen för dig så får du gå en omväg. Du ska hålla minst två meters distans.

Skydd för hotade djur

Omar berättade att av den parkavgift alla besökare måste betala vid ankomsten går 40 procent tillbaka till olika bevarandeprojekt. Exempelvis föder man upp hotade endemiska arter i Darwin Center och återför dem till sin hemvist när risken för predatorer minskat. Hela övärlden är nationalpark, men människor (även bofasta) har bara tillträde till tre procent av marken och turister endast i sällskap med en certifierad guide. Samtidigt vill man inte vara för restriktiv med antalet besökare, eftersom vi ju äter lokal mat, bor lokalt och köper souvenirer. Några gånger varje år städas alla stränder från plast och annat skräp.

Att alla dessa åtgärder överhuvudtaget behövs är för att människan gjort sitt bästa för att utrota djuren. Sköldpaddorna fångades och placerades i kölsvinet på båtarna som färsk mat. De kan klara sig utan mat och vatten i nästan ett år och slaktades vid behov. Flygplatsen på ön Baltra var tidigare en amerikansk militärbas. De unga militärerna, tämligen uttråkade av att inget

Här ser vi Otto, Carl, Lars, Maria, guiden Omar och Sven på väg på utflykt

Xavier III

Lars mötte en närgående fjäril

hände, ägnade sig åt prickskytte på landleguanerna. När öarna befolkades medfördes husdjur och även mindre lämpliga följeslagare – råttor. Råttorna, förrymda grisar och getter hade en förödande effekt på både inhemska växter och djur.

Livet på resan

Vi bodde som sagt ombord på Xavier III. De flesta förflyttningar skedde nattetid. Varje dag gjorde vi en landstigning på morgonen, ofta en snorkeltur före lunch och en efter lunch, därefter åter en landstigning. Både landstigning och snorkling skedde med två små gummi-båtar som vardera tog åtta passagerare, guide och förare. Så avslutades dagen med att Omar berättade om morgondagens övningar, varefter Otto höll ett intressant föredrag. Lunchen varje dag bestod av soppa, varmrätt och en dessert. Middagen en huvudrätt och en dessert. Mycket och god mat på lokala råvaror (även om de delvis var influgna från fastlandet).

Våra utflykter var rena äventyren. Vi kom bland annat (mycket) nära sjölejon, leguaner, blåfotade sulor, havssköldpaddor och Darwinfinkar. Det mest fascinerande var att inga djur var skygga. Det skulle ha varit möjligt att klappa de flesta. En blåfotad sula försökte provsmaka Pias kjol!

Minnesvärda djur

Varje ö har sina specifika innevånare. Några öar kändes ganska sterila, eftersom det bara gått cirka 150 år sedan senaste vulkanutbrottet som täckte dem med vulkanaska och lava. Men även här började några växter att etablera sig. Naturen är fantastisk! Några djur som särskilt stannat i minnet är till exempel fregattfågeln, med sin rödfärgade kräva. Den blåser hanen upp under parningen för att imponera. Vi hade ofta några fregattfåglar som fripassagerare ombord på båten. Den blåfotade sulan är också en personlighet med sina stora blåa fötter. Hanen står som ”tak” över boet under ruvningen, för att skydda

mot brännande sol och kyliga nätter. Krabban ”Sally Lightfoot” springer på vattnet som en skräddare här hemma.

En ny värld under vattnet

För Lars och mig var det också en underbar upplevelse att lära oss snorkla. En helt ny värld öppnade sig för oss. Det var som att simma i ett saltvat-tenakvarium, vilket det ju på sätt och vis också var. Färggranna fiskar av olika sorter i stora stim, havssköldpaddor, rockor, cowray, sjöstjärnor, sjöborrar.

Efter åtta dagar återvände vi till Quito. Dagen innan vi reste hem gjorde vi en utflykt till en molnskog. Den är inte riktigt lika varm och fuktig som en regnskog, men har även den många speciella växter och djur. Kontrasten mot Galapagos blev påtaglig. Förutom en promenad besökte vi en lokal fabrik som tillverkar choklad, givetvis av ecuadoriansk kakao. Det är en helt hantverksmässig tillverkning, som vi fick följa steg för steg. I detta klimat trivs både kolibrier och färggranna fjärilar. En del av kolibrierna var nästan mindre än de större fjärilarna. Naturen är verkligen mångfacetterad!

Ett myller av liv

Det är svårt att beskriva allt vi upplevde med ett begränsat antal ord, när det lätt hade kunnat bli en hel bok. Vår mest spännande resa hittills har gått till en värld utan däggdjur, förutom sjölejonet och människan, men med ett myller av liv i luften, på land och i havet. Ibland dyker vissa minnen upp med mer skärpa, andra gånger är det andra minnen. Denna skildring är kanske fragmentarisk och du kära läsare saknar säkert många uppgifter, men vi har velat förmedla något av våra omtumlande känslor, inte en dag-för-dag berättelse.

Så vi hoppas att denna resa blir upptakten till flera spännande utflykter till speciella platser. Vi kommer ställa oss i kön!

Tips: På hemsidan finns både fler bilder och en film. Skriv in adressen i webbläsaren och njut: <http://hermelin.net/Galapagos.html>

Livet på Chalmers

Erik Engberg berättar om sin tid på Chalmers Tekniska Högskola

Långa dagar med studier, aktiviteter och svårigheter att få ihop studentplånboken är inte den enklaste kombinationen. Mitt namn är Erik Engberg och nu till sommaren har jag klarat av tre tuffa år på civilingenjörsutbildningen i Industriell ekonomi på Chalmers Tekniska Högskola. Till hösten kommer jag ta ett studieuppehåll från Chalmers och i stället studera franska nere på den franska Rivieran, i Nice. När jag sedan tar upp mina studier igen väntar mastersprogrammet Supply Chain Management, där ett år kommer att ske via ett utbyte i Mexico, i staden Monterrey.

Varför Industriell ekonomi?

Anledningen till att jag valde den utbildning jag gjorde var för att jag ville ha en riktigt bra grund att stå på. Industriell ekonomi är ett väldigt brett program där du som student lär dig om teknik men också ekonomi och organisationslära. Det handlar helt enkelt om att hålla många dörrar öppna ut till arbetslivet. När det kommer till val av stad sökte jag någonting som kunde ge studentupplevelser utöver det vanliga men även var en trevlig stad i sig, och således blev Göteborg ett självklart val.

Många nya intryck

Första tiden på Chalmers var kortfattat en miljon intryck under en fyra veckor lång mottagning. Jag fick uppleva kommittéerna på Chalmers, Göteborgs rika uteliv samt redan då vad det innebär att verkligen vara stressad i plugget och att stanna länge i skolan, för studier är snarare en regel än ett undantag. Långa

pluggdagar blir däremot givande och roliga då man har dem med vänner och läser ett ämne man tycker är intressant

Det var en omvälvande tid med väldigt många nya människor från hela Sverige. Jag älskar överlag att träffa människor och flyttade direkt efter gymnasiet från Uppsala till Göteborg vilket var lite läskigt men också mycket spännande. Det var också ett val som vissa människor kan finna lite underligt, att flytta från studentstaden Uppsala till arbetarstaden Göteborg, men jag ångrar det inte en sekund. Jag fick vänner från Skåne till Luleå och det känns nervkittlande att alla dessa vänner nu ska ut i hela världen, alltifrån Taiwan till San Fransisco.

Kommittéer, föreningar och företag

Jag har alltid älskat att engagera mig, såväl på gymnasiet som nu på Chalmers. När mottagningen var över tog jag snabbt klivet in i kommittélivet på sektionen. Här fick jag privilegiet att vara med i "isex", som är Industriell ekonomis egna sexmästeri, alltså den kommitté som är ansvarig för att fixa fester och sittningar på sektionen. Ett väldigt roligt men också väldigt givande år där jag har träffat åtta vänner för livet.

Efter ett år i sexmästeriet gick jag med i Styrelsen på Industriell ekonomi. Här satt jag som alumni- och integrationsansvarig och hade hand om kontakten med alumnerna, alltså de

som tidigare har studerat Industriell ekonomi på Chalmers. Dessutom satt jag med och styrde sektionen i sin helhet framåt vilket sig var väldigt roligt. Att ha engagemang vid sidan av studierna är helt underbart!

– och sen finns det få saker som är så bekräftande som att gå hem från skolan i kvällssolen efter en riktigt lång dag och känna att i dag har jag gjort ett bra arbete.

Nu till sist har jag hamnat på Chalmers Studentkår Promotion, som är ett kärbolag där jag sysslar med företagskontakter. Det är så himla givande att man redan som student får prova på hur det är att driva och utveckla bolag med andra studenter i ens ålder!

Kandidatarbete

Då jag tar min kandidatexamen nu till sommaren skriver jag nu tillsammans med fem andra studenter från Chalmers min kandidatrapport. Vad vi gör är egentligen två saker. Först och främst tar vi fram ett ramverk för att kunna avgöra en organisations digitala mognad (det vill säga hur bra en organisation kan hänga med i digitaliseringen som pågår just nu) och sedan applicerar vi

detta ramverk på en icke-vinstdrivande organisation för att mäta deras digitala mognad. Denna organisation är Kvinna till Kvinna, är en biståndsorganisation med kontor världen över. Det är verkligen en utmaning men vi förstår nu verkligen hur utbildningen på Chalmers har gett oss en väldigt bra grund att stå på. Dels för att vi lär oss vissa konkreta ämnen såsom differentialekvationer och ekonomiredovisning. Dessutom, och kanske det mest värdefulla, så finns ett visst problemtänk som man får som ingenjörstudent. Jag har verkligen lärt mig se och attackera problem på fler olika vis, se dem från olika synvinklar och bryta ner dem och strukturera dem på nya sätt.

Ett sånt här ramverk saknas just nu i akademiskt format och det har varit ett väldigt utmanande arbete. I samklang med resten av min Chalmersupplevelse har även detta projekt varit väldigt lärorikt, nyttigt och framför allt väldigt intressant och roligt.

Tack!

Livet på Chalmers har än så länge varit underbart och jag ser verkligen fram emot den sista tiden som väntar. Det ett lärosäte som möjliggör väldigt mycket, dels under studietiden men även efter den. Jag vill även varmt tacka vår fina släktförening för det generösa stipendiet som verkligen underlättar en annars väldigt tung ekonomisk period. Det uppskattas hjärtligt.

Ett år i Kenya

Therese lämnade Sverige för ett riktigt äventyr under sin gymnasietid

Therese på Giraffe Center i Nairobi

Hösten 2015 började jag studera på Svenska skolan i Nairobi där jag under tio månader bodde och läste mitt andra år på samhällsvetenskapsprogrammet. Jag flyttade inte bara 6 947 km från Stockholm till Kenya utan jag lämnade även min familj, vänner och tryggheten i Sverige för att åka iväg på ett riktigt äventyr. Jag visste inte särskilt mycket om vad som väntade mig innan jag åkte, men jag hade aldrig kunnat föreställa mig alla upplevelser jag skulle få vara med om de kommande 290 dagarna i mitt liv.

Skolan

På Svenska skolan i Nairobi studerade jag tillsammans med 80 andra gymnasieelever och ytterligare 100 elever i åldrarna 2 till 16 år. Av de 80 gymnasieeleverna var vi 70 stycken som bodde på skolans internat. De andra bodde med sina familjer runt om i staden.

Fördelarna med att bo på internatet enligt mig var att jag kom mycket närmare mina kompisar än vad man normalt gör hemma i Sverige, jag fick mer tid till mina studier och hade alltid

någon att plugga med. På skolan serverades flera mål mat varje dag av kökspersonalen och vi slapp tänka på oroligheterna med att bo i ett annat land då säkerheten var hög på skolan.

Fördelen med att gå i en svensk skola utomlands är att de flesta kommunerna betalar skolpengen och eftersom vi följer den svenska skolplanen räknas mitt år in som ett giltigt gymnasieår.

Runt om i landet

Under mina månader i Kenya hann jag uppleva mer än jag någonsin kunnat drömma om. Tillsammans med skolan fick jag till exempel åka runt i landets olika safariparker och komma nära savannens olika djur. Jag fick åka på fältstudieresa till Kisumu, Kenyas tredje största stad, där vi besökte olika föreningar och organisationer som arbetar för ett bättre samhälle och bättre levnadsvillkor för människorna. Vi tillbringade en vecka vid Kenyas kust där vi tog dykcertifikat, snorklade och njöt av vårt höstlov. Vi fick även chansen att bestiga Mount Kenya samt besöka Uganda, Rwanda och Tanzania.

Mount Kenya

Det mest jobbiga – men förmodligen också det mest givande – under året var i februari när vi elever tillsammans med några tappra lärare besteg en av topparna på Mount Kenya, Afrikas näst högsta berg, 4 985 meter över havet. Under fem dagar tog vi oss upp och ner för berget tillsammans med en kenyansk grupp på 90 personer som bestod av bärare, sjukvårdskunniga, säkerhetsvakter och kockar. Vi hade två läger där vi bodde under vår vandring, ett på drygt 3 000 meters höjd och det andra på 4 000 meters höjd.

Dag fyra steg vi upp klockan 02.00 för att i ett långt tåg påbörja vandringen mot den tredje högsta toppen som var vårt mål, för att nå fram innan soluppgången klockan 06.00. Det var en riktigt mäktig känsla att stå där med den svenska flaggan och se ut över stora delar av Östafrika, samtidigt som solen sakta kom fram genom molnen och jag hade alla mina kompisar runt mig. Den känslan kommer jag aldrig att glömma!

Uganda och Rwanda

På påsklovet åkte jag tillsammans med flera andra elever och föräldrar iväg med buss för att resa runt i Kenyas grannländer Uganda och Rwanda i tio dagar. Det är den resan som jag kommer bära med mig längst, och som lärde mig mest under mitt år.

Resan var blandad med både roliga aktiviteter och lärorika stunder i de båda länderna. Höjdpunkterna i Uganda var helt klart vårt stopp i äventyrsstaden Jinja där vi river raftade i gum-mibåtar på Nilen. Vi spenderade även en dag i huvudstaden Kampala där vi besökte parlamentet, kungahuset, en moské och Idi Amins tortyrkammare där vi fick höra berättelser om hur han med våld tog över och styrde landet i åtta hemska år.

I Rwanda fick vi chansen att besöka en kyrka som blev offerplatsen för 5 000 personer under folkmordet i Rwanda 1994. Där fick vi en guidad tour av en familjemedlem till en som blev dödad under konflikten mellan Rwandas två folkgrupper. Det absolut häftigaste under resan var nog ändå när vi besökte bergsgorillorna och fick chansen att stå

bara en meter från en familj på 20 gorillor.

Under dessa dagar fick vi chansen att leva i samhällen som på många sätt skiljer sig från Sverige. Två hyfsat olika länder men som båda är strikt religiösa och har ett hemskt förflutet som vi fick ta del av.

Love School

Inte långt från där vi bodde i Nairobi låg två av Afrikas fattigaste slumområden, Kawangware och Kibera. Där lever barn och vuxna under gränsen för västvärldens definition av fattigdom. Mitt i det ena slumområdet låg Love School, en skola som startades för tio år sedan av en oerhört varmhjärtad kenyansk kvinna vid namn Veronica som i dag driver skolan med 400 elever.

Under mitt år i Kenya bestämde vi oss för att hjälpa Veronica att driva skolan, så varje månad besökte vi skolan för att dansa, lära oss kenyanska lekar samt pärla armband med barnen som vi svenska elever sedan fick möjlighet att köpa.

Under våra besök glömde jag bort att jag befann mig mellan plåtskjul och

sophögar, för det blev så tydligt att det fanns så mycket mer. För mig blev besöken i stället förknippade med skratt och sång, lekande syskon och dansande ungdomar. Föräldrar som med raka ryggar stolt vandrade hem i sina trasiga skor efter en lång dag av hårt arbete. Jag såg passion, ödmjukhet och genuin glädje och jag såg så otroligt mycket kärlek. Där och då fick vi verkligen perspektiv på vad som är viktigt här i livet.

Gemenskap

Det bästa med mitt år i Kenya var ändå att få möjligheten att uppleva allt det här fantastiska med mina vänner, att få dela alla mina minnen med dem. Att tillbringa ett år ifrån sin familj, vänner och tryggheten hemma i Sverige har sina toppar och dalar så att veta att alla andra elever går igenom samma sak kändes oerhört skönt.

Att åka till Kenya var mitt livs bästa beslut. Trots allt funderande är jag oerhört glad att jag bestämde mig för att åka till slut. Jag växte oerhört mycket som person och fick med mig erfarenheter och lärdomar som jag kommer bära med mig livet ut.

Soluppgången sedd från Mount Kenya

Notiser

Här skriver vi om stort och smått som har koppling till släkten. Tipsa jenny@hermelin.com om du ser något kul!

Kort från styrelsens senaste möte

Det senaste styrelsemötet var den 21 mars. Det var styrelsemöte nummer två, vilket betyder det andra genomförda styrelsemötet sedan släktemötet 2016. Vid mötet var styrelsen fulltalig. Vi hade också finbesök av Jennys och Maximilians nyfödde son, lille Milian.

Vi följde som vanligt den dagordning som Johan skickat ut inför mötet och avhandlade följande:

- Utvecklingen av förvaltningen av släktfonderna utifrån det ekonomiska underlag för fondernas utveckling som Olof fått från Öhmans och därefter sammanställt och skickat ut per mejl.
- Hur vi i framtiden ska skicka ut födelsedagsuppvaktningar.
- Nyheter på den nya hemsidan.
- Innehållet i kommande nummer av Nätverket.

Vi hade också glädjen att få besluta om utdelning av stipendier till hela 14 stipendiater.

Protokollet finns tillgängligt på vår hemsida. Vilka som har fått stipendier kan du läsa mer om på sidan 15.

Har du frågor styrelsearbetet eller om protokollet får du gärna kontakta mig som är sekreterare, eller någon annan av oss i styrelsen.

/Hanna Jessing

Här kunde vi ha publicerat din notis

Vill du att du själv eller någon av dina närmaste ska synas i Nätverket? Vi tar tacksamt emot tips från er läsare! Mejla jenny@hermelin.com, och glöm inte bilder!

Precis innan årsskjiftet kom det ett mejl från Fredrik I:son, som i sin tur hade fått ett mejl från en barndomskamrat. Denne hade nämligen läst en notis på sitt företags intranät om hur en av våra släktingar, Karin, uppmärksammades för en viktig insats. Bilden nedan visar Karin med maken Gabriel (Thorsvi, Robert, Jan) och barnen Isak och Ida. Så här stod det i notisen:

Veckans hjälte

Karin Rönnblom Hermelin arbetar i receptionen hos vår (Nokas) kund Folksam. Hennes snabba ingripande uppmärksammas på deras intranät:

I tisdags var det dags för en av Stig Karels konstvisningar i Folksamhuset i Skanstull. Den fick dock en dramatisk start. Karin Rönnblom Hermelin, som till vardags arbetar i receptionen, berättar vad som hände:

– Gruppen hade kommit fram till gobelängen i entrén när jag såg hur en man sackade ihop i en fätölj. Han gav konstiga ljud ifrån sig och jag förstod

att han inte mätte bra. I väntan på ambulans tog vi fram hjärtstartaren. Eftersom han inte var kontaktbar gjorde jag hjärt- och lungräddning.

Med Karins hjälp återfick mannen medvetandet och ambulansen kunde sedan köra honom till sjukhus. Han visade sig ha fått ett blodtrycksfall och återhämtade sig senare. Efter ytterligare någon dag hörde han av sig och tackade för hjälpen.

Karin fick idag fredag ta emot en stor blomsterbukett av Jens Henriksson som tack för sitt rådiga ingripande.

– Det här var ett sådant tillfälle som visar på vikten av att ha både hjärtstartare och personal som kan hjärt- och lungräddning. Det känns bra att veta att vi har båda dessa saker på plats i Folksam, säger Ylva Wessén som var med när händelsen utspelade sig.

– Det känns bra att jag kunde hjälpa till och får nytta av det jag lärt mig, säger Karin Rönnblom Hermelin och visar upp sin fina bukett.

I förra numret av Nätverket hade Hanna och Vendela Jessing gjort en intervju med Beata, dotter till Erik (se nästa sida) och Magdalena, om hennes framgångar som ryttare. Artikeln avslutades med en lyckönskning inför nästa stora tävling som skulle gå i Danmark, och så här bra gick det. Grattis Bea, vi hejar på dig!

Beata Hermelin VDL Titanic totalsegrare i Vilhelmsborg.
FOTO: Fredrik Johansson

Beata Hermelin totalsegrare i Baltic Cup

2016-12-01

Under dagens tävlingar från Vilhelmsborg och finalen i Baltic Cup avgjordes lagklasserna för ponny och GP för Children och Junior. Beata Hermelin, endast tolv år, nyligen RM-vinnare vann Grand Prix för children och Baltic Cup totalt.

Foto: Lillapicuten

Beata Hermelin totalsegrare i Baltic Cup

31 DECEMBER 2016

HOPPNING Beata Hermelin följde upp de tidigare framgångarna på helgens finaler i Baltic Cup i Danmark med att ingå i Sveriges segerlag för B-ponnyer och seger i GP-klassen för children. Framgångarna gjorde henne till totalsegrare i cupen.

Äldst och yngst i släkten

I februari besökte nyfödde lille Maximilian sin gammelfarmor Brita på Blixta. Brita fyller 98 år den 27 juni.

Karup, en gård i förvandling

Erik berättar om sin enskilt största affär

Som vi nämnt i tidigare artikel i Hermelinska nätverket (#29, red. anm.) bor vi på Åsums Gård precis norr om Sjöbo samhälle mitt i Skåne. Här har vi bott sen 2002. Magdalena har sin hästverksamhet, där huvudnäringen är att hyra ut boxplatser samt köpa, träna och sälja lite hästar då och då. I hennes rörelse bedrivs även skogsproduktion på gården Bäck i Östergötland.

Undertecknad har kört en ganska konventionell jordbruksverksamhet fram till 2015 på tre gårdar. Dalby Hill, slaktgrisproduktion med ca 18 000 grisar till slakt varje år, Karups Gård/Kumlatofta (arrende), ca 205 hektar växtodling med en smågrisproduktion på gården om ca 350 suggor, samt Åsum med 160 hektar växtodling, 285 hektar totalt. Så har verksamheten sett ut de senaste 13-15 åren.

Nya villkor ger nya möjligheter

På hösten 2014 kom det inte helt oväntade beskedet att ägarna till Karups Gård tänkte sälja. Reptilsnabbt svarade jag att vi var intresserade. Efter lite turer fram och tillbaka enades vi om att låta två av varandra oberoende fastighetsmäklare värdera gården. Sedan slog vi ihop värdena och dividerade med två och det blev försäljningspriset. På så vis blev inte ett enda ord sagt mellan oss utan alla var nöjda, metoden kan varmt rekommenderas!

Wow, nu stod vi där efter vår största enskilda affär någonsin. Vi hade lånat

massor med pengar, men kände oss ganska trygga för vi fick lite rabatt eftersom jag satt som arrendator. Och nu kunde vi äntligen göra som vi ville med verksamheten. Efter otaliga Excel-ark kom vi fram till att driva det vidare i

Jag ställde samma fråga till konkurrenten och de sa likadant.

Sagt och gjort, förhandlingar upptogs och snart stod vi med ett kontrakt med KLS Ugglarps, som levererar EU-ekologiska grisar till alla Willys-butiker. För

att bli godkänd som leverantör krävdes en ombyggnation och anpassning av stallarna och det har vi just gjort.

Skillnaden mellan KRAV-grisar och EU-ekologiska grisar är att KRAV kräver utevistelse på fälten i fyra månader per år men i det EU-ekologiska systemet räcker det med att de kan gå ut på en betongplatta. Fördelen med det är att man kan samla ihop all gödsel och sprida ut den på arealen och på sått få en bättre balans på näringsämnen. Det blir även något mer lättkött i jämförelse med KRAV:s regler och man kan därigenom vara mer rationell.

Vi har nu anpassat besättningen från 350 suggor till 168, men vi spar all avkomma och föder upp dem till slakt, vilket borde bli ca 3 500 slaktgrisar per år. Det finns en möjlighet att utöka produktionen till 192 suggor vilket kan ge ca 4 500 slaktgrisar per år

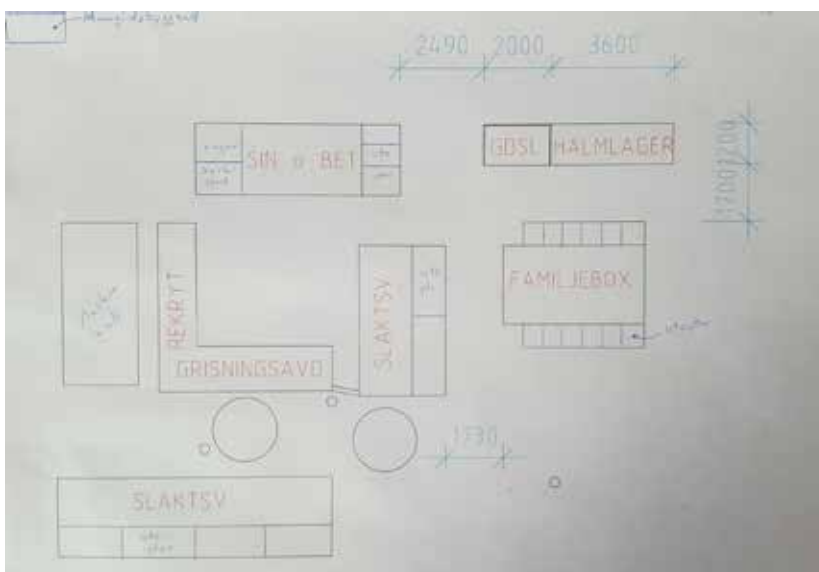
och då är vi garanterat störst i landet i denna nisch.

Växtodlingen på Karup bedrivs enligt KRAV:s regler men det mesta som odlas äter grisarna upp. I framtiden kan det dock bli aktuellt att odla specialgrödor då vi har ganska lätt jord med bevattningsmöjligheter på all areal, men den som lever får se.

Nej, nu har jag inte tid att skriva mer, här måste jobbas...

Artikelförfattaren själv, dagen när Karups Gård köptes

Enkel planskiss över Karups Gård

den konventionella stilen inte riktigt gav det resultat vi önskade. Men vad skulle vi då göra?

En ny verksamhetsgren

Något år innan hade jag varit i kontakt med en slakteridirektör som beklagade sig över att det var svårt att få fram ekologiskt griskött. Vi stötte på varandra i ett annat sammanhang och jag frågade om det fortfarande var så, och han sa att det var helt galet drag i marknaden.

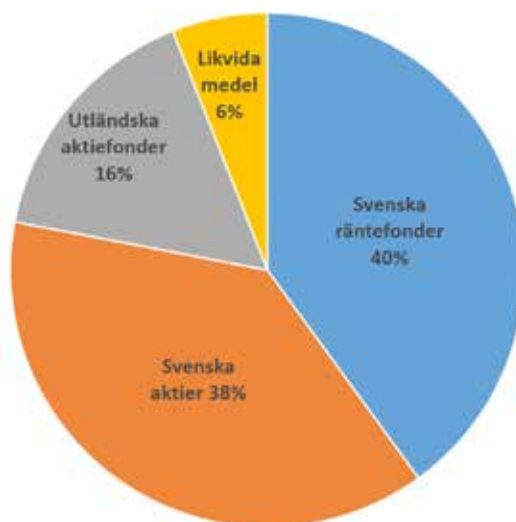
Föreningens ekonomi

Olof Hermelin redogör för fondernas utveckling och utdelade stipendier

Siffror i tusental kronor	mars 2017	2016	2015	2014	2013
Släktföreningen	8 143	7 990	8 008	7 247	6 256
Victor Hermelins minne	11 408	11 275	11 065	10 469	9 309
Ebba Sophia Ribbings minnesfond	2 870	2 784	2 699	2 418	2 081
Lena Robertsdotters fond	4 297	4 144	4 059	3 693	3 254
Totalt	26 718	26 193	25 831	23 827	20 900
Värdet förändring för perioden	2%	1%	8%	14%	15%

Portföljens fördelning

Förmögenhetens fördelning på olika tillgångsslag per den 31 mars 2017 framgår av diagrammet intill.

Fonderna

Den samlade förmögenheten i släktföreningens fonder ökade under 2016 med ca 1% netto efter avdrag för skatter (inkl. latent skatter på realiserade vinster) och övriga kostnader. Utfallet i själva släktföreningen har påverkats med kostnaden för släkstmötet på Hooks, vilket netto kostade knappt 250 tkr. Om dessa skatter och andra kostnader återläggs kan det konstateras att utvecklingen brutto ökade med drygt 4%. Andelen likvida medel och räntefonder i förhållande till totalt förmögenhetsvärde uppgick till 46% per 161231, att jämföra med 30% per 151231.

Stipendier

Är du 18-28 år och bedriver akademiska studier? Mejla johan@hermelin.com och sök stipendium! Denna termin fick 14 släktingar 10 000 kronor vardera:

Anna Hermelin-Fjordmark, dotter till Thomas Fjordmark och Maria, Stockholms universitet (Österby, Max, BeO)

Daniel, son till Jan och Maria, Linköpings universitet (Thorsvi, Adolf, Adolf)

Ellen, dotter till Joachim och Mia, Stock-

holms universitet (Gripenberg, Josef, Axel)

Elin Welin-Berger, dotter till Guy och Charlotte Welin-Berger, Örebro Universitet (Gripenberg, Josef, Gösta)

Erik, son till Christian och Maria, Chalmers (Thorsvi, Ernst, Olof)

Erik Engberg, son till Brita, Chalmers, Göteborg (Thorsvi, Thorsten, Sven)

Livia, dotter till Gustaf och Dina, Umeå universitet (Thorsvi, Ernst, Olof)

Louise, dotter till Johan och Ann-Christin, Göteborgs Universitet (Thorsvi, Adolf, Stellan)

Maneesha, dotter till Louise och Jacques, Royal Veterinary College, London (Åsby, Sven, Sven Samuel)

Oscar Morehead, son till Gabrielle och John Morehead, Hanze University, Holland (Österby, Max, BeO)

Petra, dotter till Cecilia och Göran Nilsson, Malmö högskola (Thorsvi, Ernst, Olof)

Samuel, son till Ian och Maria, KTH, Stockholm (Thorsvi, Adolf, Adolf)

Sara, dotter till Otto och Pia, Umeå universitet (Thorsvi, Robert, Jan)

Sophia, dotter till Otto och Pia, Linköpings universitet (Thorsvi, Robert, Jan)

Om Hermelinska Nätverket

Hermelinska Nätverket ges ut av Hermelinska släktföreningen. Tidningen kommer ut två gånger per år och skickas till alla aktiva medlemmar i Sverige och utomlands.

Redaktör

Jenny Hermelin (se kontaktinfo nedan)

Tryck

Alatryck, Vadstena

Omslagsbilder

Ordförande Johan i närkontakt med en sköldpadda modell större under resan till Galapagos.

Släktföreningens styrelse

Johan Hermelin, ordförande

johan@hermelin.com,

070-699 14 10

Fredrik Hermelin, vice ordförande

fredrik@outdoortravel.se,

0708-56 18 38

Hanna Jessing, ledamot

hanna@jessing.nu,

08-755 05 33

Fredrik I:son Hermelin, ledamot

fredrik@hermelin.st,

070-471 46 65

Olof Hermelin, ledamot

olof.hermelin@comhem.se,

08-30 06 15

Jenny Hermelin, ledamot

jenny@hermelin.com,

070-380 15 55

Cornelia Hermelin, ledamot

cornelia.hermelin@gmail.com,

076-184 19 80

Kontakt- och kontouppgifter

Adress: Nytorpsvägen 30,

191 35 Sollentuna

Plusgiro: 151816-6

Bankgiro: 5273-3789

Organisationsnummer:

802001-4265

